

Tôi Đã Tìm Được Hạnh Phúc

Contents

Tôi Đã Tìm Được Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6

Tôi Đã Tìm Được Hạnh Phúc

Giới thiệu

* Hần là Ngụy Phong: một thiếu gia giàu có và đầy quyền lực, là một quý tử được nuông chiều đến n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-da-tim-duoc-hanh-phuc>

1. Chương 1

- Tuần đầu tiên, anh tất nhiên không từ chối “người nào đó” đến thăm mình rồi, mà ngược lại anh còn rất muốn, rất muốn gặp cô nữa kia! Anh dự định là sẽ đập vỡ cái tấm kính ngăn này, rồi đưa đôi tay qua bóp cổ cô đến khi cô chết thì thôi! Nhưng rất tiếc là tay của anh đã bị còng lại, anh không thể làm gì hơn ngoài việc nhìn về mặt ăn năn hối lỗi của kẻ thù trước mặt, mè khóc chuột sao? Cô ta định đến đây chọc tức anh sao? Chọc tức anh một lần, anh sẽ chặt một ngón tay của cô, nếu hết mười ngón tay, sẽ lại tiếp tục đến ngón chân, rồi đến lỗ tai, bàn tay...Chịu thôi, anh chính là người hung hăng như vậy đấy!

- Tuần thứ hai, cô đến thăm anh, không còn vẻ mặt hối lỗi nữa, mà là vẻ mặt vui vẻ tươi cười nhìn anh. Hỏi anh có làm tốt công tác cai nghiện hay không, trông anh gầy hơn một chút, sau đó là trách cứ bọn họ chăm sóc anh không tốt. Làm ơn đi, họ không đánh anh là may rồi, còn đòi cái gì mà chăm sóc anh không tốt? Cô tưởng nơi đây giống cô nhi viện hay viện dưỡng lão sao! Đúng là đồ thần kinh!

- Tuần thứ ba, cô vẫn đến thăm anh. Hôm đó, cô giới thiệu về bản thân, đúng là đồ ngốc. Lẽ nào anh còn không biết cô là ai sao, nếu vậy thì anh không có khả năng đến tận Ý để tìm cô rồi! Chẳng ngờ là, cô nói mình thật ra là một giáo viên tiểu học. Cô không muốn tiếp quản công ty của bố mẹ ở Ý nên một mình

đến thành phố B dạy học sống tự lập, cô kể; bố mẹ cô còn giận đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô. Sau đó, cô cười khúc khích nói rằng cô là con gái cứng, sao có thể nói bỏ là bỏ được, nhà cô còn có anh hai, chị ba, em trai Tiểu Úc nữa, vậy thì còn cần cô tiếp quản công ty nào nữa. Cô không muốn giành bát cơm của họ nha. Tuy anh dùng vẻ mặt vô cảm thậm chí chán ghét nhìn cô, nhưng cô vẫn vui vẻ kể anh nghe hết chuyện này đến chuyện khác trong nhà cô. Đạo đức giả! Cô có thể kể được bao lâu?

- Tuần thứ tư, ... Cô lần này là hỏi về cuộc sống trước kia của anh, sâu thêm tí nữa, là hỏi tại sao anh lại nghiện đến hai lần, lẽ nào anh có chuyện gì rất buồn nên mới như vậy sao? Anh không trả lời. Nhưng lại dùng biểu cảm trầm ngâm nhìn cô. Cô chắc chắn là anh có chuyện gì đó khiến anh buồn! Cô đột nhiên thấy thương cảm, chắc là giống những cậu bé nhà giàu thiếu tình thương của cha mẹ rồi!.... Anh ghét bị cô nhìn như vậy, anh không muốn ai thương hại mình, cái mà anh cần không phải là sự đồng cảm! Đến đó, hết thời gian gặp người thân. Buổi nói chuyện hôm nay, không mấy vui vẻ. Mặc dù là những lần trước cũng không vui vẻ gì, nhưng mà có thể nói là hôm nay chính là không vui vẻ nhất.

- Tuần thứ năm, cô đến để khẳng định với anh là mình không có thương hại anh. Bởi vì cô thật ra chẳng có cảm giác gì với anh!”....” Thà rằng cô đừng có khẳng định điều gì cả đi! Nói như vậy thì cô giống như rãnh rỗi không có chuyện gì làm nên đến tìm anh chơi đùa ư! Anh thật sự tức giận, lần này anh quyết định sẽ chặt của cô bốn ngón tay! Nhưng sau đó, cô nói, cô cũng không biết tại sao lại đến đây, tạm thời cô chưa thể xác nhận lý do là tại sao. Nhưng chắc chắn rằng, nếu cô phát hiện ra được rồi sẽ nói cho anh nghe. Anh cũng khờ khạo gật đầu. Anh xác định cô gái này không nói dối, vì nói dối anh là cả một bàn tay đều biến mất!

Lời tác giả: haizz, hai người mù tình cảm nói chuyện với nhau nghe thật buồn cười.

- Tuần thứ ba mươi, cô khen anh vài câu trông anh khá hơn rồi. Anh cứ tưởng cô đến đây chỉ vì chút lòng thương hại nên sẽ không kiên trì được bao lâu, sẽ nhanh chóng bỏ cuộc mà không đến đây tìm anh nữa. Nhưng đã hơn nửa năm, cô luôn đều đặn đến thăm anh, không thiếu một bữa. Cho dù thời tiết khắc nghiệt hay như thế nào đi nữa cô cũng vẫn đứng giờ đến thăm anh. Trên mặt cô luôn luôn mặc định một nụ cười ngốc nghếch mỗi khi nhìn anh. Có hôm, khi cô đến gặp anh, cô từ trên xuống dưới đều ướt sũng, tóc bết cả vào mặt, thân người còn run lên nhẹ nhẹ nhưng vẫn kiên trì cười ngây ngô với anh, cô... ngốc nghếch đến đáng ghét. Nếu chỉ vì lòng thương hại thì chắc chắn cô sẽ không như bây giờ, mà nằm ở nhà rúc trong chăn ngủ nướng rồi đúng không? Thật ra, nếu không phải cô chính là người đã đưa anh vào đây, thì có lẽ, anh đã có một chút thiện cảm với cô rồi. Trong lòng anh có một cảm giác lạ đang nhen nhóm. Hình như, anh cảm thấy cô gái này không đáng ghét như trước nữa...

Lời tác giả: Ngụy ca cảm động rồi, là lá la~.... ~[^o^]

--Tuần ba mươi hai, cô nghĩ anh là học sinh của cô sao? Nghĩ anh là một đứa trẻ lên ba hay sao? Cô kể rất nhiều chuyện mà anh không biết, thế giới của anh trước kia toàn là giả dối, toàn là màu đen, anh không ngờ rằng có nhiều chuyện anh còn chưa biết đến như vậy. Cuộc sống từ miệng cô miêu tả, thật sự đẹp đến như vậy sao? Mọi thứ trong cuộc sống dường như rất đơn giản. Ví dụ như bị một phụ huynh học sinh làm khó vì “bắt nạt” con của họ, sau này mới biết họ hiểu lầm, sau đó đến phòng giáo viên tìm cô để xin lỗi rồi rít, cô lúc đó muốn mắng chửi cho họ một trận, thật là vui vẻ. Anh nở một nụ cười hiếm hoi, có thật là muốn vui vẻ đơn giản đến như vậy sao? Rồi đến chuyện cô đi trên đường nhặt được một đồng xu màu vàng, cô tưởng vận may của mình đến rồi, nào ngờ cậu bé đứng gần đó bỗng dưng khóc toáng lên nói cô lấy tiền của nó, làm cô không biết phải làm sao, mọi người gần đó nhìn cô, tưởng cô cướp đồng tiền đó của cậu bé. Cô xấu hổ muốn chết, bây giờ nhớ lại thì lại thấy buồn cười vô cùng, cô ôm bụng cười ngặt nghẽo. Anh cảnh sát đứng đó cũng cố gắng để mình không bật cười thành tiếng. Chuyện như vậy mà cô cũng nói ra được. Cô vui vẻ như vậy, có lẽ đó là sự thật, là cuộc sống đơn giản của cô, đây ắp tiếng cười. Cô nói với anh, nếu chuyện anh không thích thì nhất định đừng làm, có ép cũng đừng làm. Đương nhiên, nếu đó là chuyện đúng đắn thì không thích cũng phải làm. Chuyện gì khiến bản thân vui vẻ thoải mái thì hãy làm, và cũng đương nhiên đó không phải việc xấu thì mới được làm. Xì, nói cũng như không nói vậy. Rõ ngốc. Cô không phải đang nói về cuộc sống của anh sao? Ý cô là cuộc sống của anh không vui vẻ, tất cả cuộc vui anh có được đều là gượng ép? Cuộc sống của anh, cô hiểu được bao nhiêu? Tuy lời nói của cô không sai, có một số việc không muốn làm, nhưng không làm thì không được, cô có hiểu không? Cô vẫn như đứa trẻ chưa hiểu sự đời mà thôi. Lúc ra về, anh nghĩ đến cuộc sống của mình trước kia, quả thật không có niềm vui, nhưng anh không biết phải tìm niềm vui của mình ở đâu, là gì... Anh cùng lắm chỉ là đứa con được nhận nuôi, anh nên

sống đúng với bản chất thật của mình. Anh không đáng để được nhận tình thương của họ, vì anh không phải con ruột của họ, có đúng không? Vậy thì nên trở về với cuộc sống nên có của anh thôi, anh sa đọa, anh lãng nhăng, anh tìm đến những thứ có thể khiến mình quên đi tất cả...quên đi thân phận không rõ ràng của mình. Anh không phải mẫu người hiếu thảo của ngôi nhà kia... Có lẽ họ đang thất vọng vì nuôi phải người như anh. Cô gái ấy nói: Có vui vẻ hay không, có hạnh phúc hay không là do chính mình quyết định, nó không tự nhiên chạy theo mình, mà mình phải biết nắm bắt lấy nó. Trên đời này, một trong những cảm giác tồi tệ của con người chính là tiếc nuối, tiếc nuối mình không làm như vậy, tiếc mình đã bỏ một cơ hội tốt như vậy. Cô hi vọng anh sẽ không bị cảm giác tiếc nuối ấy bám lấy suốt cuộc đời. Vì vậy, anh hãy biết đuổi lấy hạnh phúc và niềm vui của mình, nếu anh không xác định được nó ở đâu, cô hứa sẽ giúp anh!

Anh không coi rằng cô nói nhảm, ngược lại còn suy nghĩ về những gì cô nói. Nhưng như thế thì cứ như anh là học trò của cô vậy. Thời gian trong trại cai nghiện lần thứ hai này, cảm giác không hề giống như lần đầu tiên kia. Ngoài hận thù và hận thù ra, anh không hề có cảm giác gì khác. Có lẽ lần thứ hai này còn có một người bên cạnh không ngừng ủng hộ anh, không ngừng kêu gọi anh tiếp tục cố gắng. Anh không còn cảm giác cô đơn trống trải như trước kia, cô cứ như vậy, từ từ...từ từ bước chân vào cuộc sống của anh. Cuộc sống trước kia chỉ có một mình anh, bây giờ lại hiện diện thêm một “cô giáo” nghĩa đen cũng như nghĩa bóng.

- Tuần bốn mươi, lần nào cũng vậy, trước khi vào thăm, đồ của cô đều bị giữ ở bên ngoài, còn bị khám xét toàn thân. Chỉ thiếu mỗi bị một con chó nghiệp vụ đến ngửi ngửi trên người cô xem có ma túy hay không thôi. Cô kể lể với anh chuyện đó. Rồi nào là thăm anh khổ như thế nào, đi nhầm tuyến xe buýt ra sao, rồi bị taxi gạt tiền như thế nào, đến chuyện lạc đường trong ngày đầu đến đây ra sao...về mặt của cô trách móc có, đau thương có, ai oán có, nhưng với anh đó chỉ là về mặt của người ngốc thôi. Đến mấy vị cảnh sát đứng gần đó cũng phải hé miệng cười cười. Cô gái này hiện tại cũng đang nổi tiếng, mấy vị cảnh sát trực ở đây dường như ai cũng nhớ mặt cô. Cứ vào giờ này, vào ngày này của mỗi tuần cô đều xuất hiện một cách rất có kỉ luật. Bọn họ thấy cô cũng có vẻ đáng yêu, lúc cô ra về còn bông đùa vài câu hỏi xin số điện thoại nữa. Cô cũng ngây ngốc dâng số di động cho người ta. Đối với những lời than vãn của cô, anh chỉ đơn giản nói: “Vậy thì cô đừng đến đây nữa.” Từ đó về sau không còn nghe cô than vãn nữa lời. Mặc dù có lúc gặp cô, trên tay cô còn có vết trầy xước, quần áo 6 phần lấm lem. Cô không giấu anh, nhưng cũng không một lời nhắc đến mình bị cái gì. Anh hỏi, cô đơn giản nói mình bị té rồi không nói gì thêm. Anh nói ngắn gọn là về nhà bắt buộc cô phải bôi thuốc, đi đứng phải cẩn thận hơn. Anh muốn tuần sau gặp lại vết thương đó phải khỏi hẳn. Cái gì! Tuần sau gặp lại? Anh đúng là bị điên rồi, sao anh lại chắc chắn được sẽ gặp lại cô ấy chứ, lại còn coi cô ấy đến thăm anh là điều hiển nhiên, anh đang nghĩ cái gì vậy? Hay đây chỉ là thói quen thôi? Chắc chắn là như vậy, chỉ là một thói quen thôi!

- Tuần bốn mươi lăm, sắp đến tết nguyên đán, cô cảm thấy tiếc khi anh không được về nhà. Anh khinh khỉnh, tết ở nhà anh có khác gì ngày thường đâu, cô nói; đương nhiên là khác. Nếu muốn biết khác thế nào thì hãy đến nhà cô thì biết! Ở nhà cô rất vui, có rất nhiều trẻ con, họ hàng tập trung đông đúc, tiệc tùng trong gia đình rất hoành tráng. Đám đàn ông thì nhậu nhẹt gào thét ồn ào, còn karaoke, đàn bà thì chia hai chia ba nhóm đánh bài, mặt chược. Đám trẻ con thì đánh nhau ì xèo trong vườn. Cô không biết uống rượu, cũng không biết đánh mặt chược, cũng không biết đánh nhau, lại càng không muốn thu dọn tàn cuộc nên trốn một góc ăn bánh mứt. Trên dưới cũng khoảng hơn bốn mươi người. Tuy ồn ào khiến cô khó chịu rất nhiều nhưng ít ra lại không có cảm giác cô đơn. Anh chưa tận mắt chứng kiến cảnh gia đình vây quần bên nhau, nên cũng rất tò mò và cố gắng liên tưởng đến hình ảnh mà cô kể. Cô nói tiếp, gia đình cô sẽ quyết định đi du lịch biển trong một tuần. Nếu cô đi, có thể sẽ không đến thăm anh được. Nói đến đây, nét mặt cô có chút buồn buồn không biết phải làm sao. Anh cũng có một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng, tuần sau cô ấy không đến được sao? Cảm giác trống trải mất mát trong lòng khiến anh bất giác nhíu mày, không hiểu tại sao anh lại không nói được câu: “Cô cứ đi chơi với gia đình cô đi. Không cần đến đây” Anh đành tiếp tục giữ im lặng. Chuyển đi chơi hằng năm với đại gia đình này cô chưa bao giờ bỏ qua cả, lần này cô phải suy nghĩ lại, chưa chắc gì ba mẹ sẽ đồng ý cho cô ở nhà, không chừng họ lại nghĩ cô làm như vậy là vì muốn đem bạn trai về nhà ấy chứ. Hết giờ, cô vẫn chưa có đáp án rõ ràng cho anh, cô thất thểu ra về. Trong lòng anh nôn nao khó chịu, như vậy rốt cuộc là cô có đến hay không?

- Cảm giác khó chịu, chờ đợi cùng hi vọng, thất vọng cứ lẫn lộn với nhau dày vò anh cả một tuần lễ, đến ngày cuối tuần, cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn nữa, dữ dội hơn nữa. Lý trí nói với anh rằng cô sẽ không đến, nhưng trong tim cứ không nghe lời mà cố chấp hi vọng cô đến gặp anh. Cô có đến hay không?

Chắc là cô sẽ không đến, gia đình cô đương nhiên quan trọng hơn một người có địa vị không rõ ràng như anh. Cô sẽ không vì anh mà bỏ chuyện đi của gia đình. Mỗi tuần anh đều đình ninh là cô sẽ đến để tìm anh nói chuyện, điều đó dường như đã trở thành thói quen, nếu hôm nay cô không đến, thì anh lại phải chờ cô thêm một tuần nữa. Anh mỗi lúc đều nghĩ đến cô, nghĩ sẽ được gặp cô là vui vẻ, một tuần mới được gặp lại là một thời gian quá dài với anh. Nếu hôm nay anh không gặp được cô, anh lại phải đợi thêm một tuần nữa. Anh không biết phải miêu tả cảm giác mất mát này như thế nào, rất buồn, rất lo sợ, nếu như sau lần này cô xác định được vị trí của anh, sau đó cô không đến gặp anh nữa thì anh phải làm sao?...nghĩ đến không thể gặp cô làm anh khó chịu, anh đấu tranh đến cả tuần mới hi vọng được gặp cô, cô lại không đến. Anh hận không có thời gian để gặp cô nhiều hơn! Nhìn những anh em cùng phòng từ từ đi ra để gặp người thân, trong lòng anh càng lúc càng khốn khổ. Vị sếp cứ mỗi lúc mở cửa phòng nhưng không lần nào gọi tên anh, anh sắp bị bức đến điên lên rồi! Những lần trước cô luôn đến rất đúng giờ, nhưng lần này đã qua hai tiếng đồng hồ cô vẫn không đến. Anh cứ ngốc nghếch chờ đợi, rồi lại thất vọng, rồi lại cố chấp chờ đợi, rồi lại thất vọng. Cửa phòng lại một lần nữa mở ra, anh dường như không còn nghe thấy nữa, vì anh đã cảm giác được sự đau đớn từ những lần lúc này rồi, không phải gọi tên anh, mà là một người khác. Anh không muốn lại thất vọng đau đớn một lần nữa: “Ngụy Phong,...” Nghe đến tên mình, anh lập tức lao ra như bay, đến nỗi vị sếp này tưởng anh muốn đào tẩu mà đuổi theo anh. Đến phòng gặp người thân, anh nín thở tìm hình ảnh quen thuộc ấy, ánh mắt anh rơi lên người cô, anh không nhớ là cảm giác lúc ấy như thế nào, là vui mừng, là hạnh phúc, là vỡ òa, là một sự hi vọng được đáp trả, anh nở một nụ cười sáng hơn ánh mặt trời, một nụ cười độc nhất từ trước đến nay của anh, anh cảm thấy chưa bao giờ mình vui sướng như lúc này. Cô thấy anh cười với mình, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cũng cười yếu ớt lại với anh. Anh lập tức lặng người lao đến trước mặt cô, hận không thể đi xuyên qua tấm kính ấy để nhìn cô rõ hơn, vì sao sắc mặt cô lại tệ đến thế kia? Cô nói:

“Xin lỗi, tôi ngủ quên mất nên đến trễ.” Ngủ quên? Từ trước đến nay cô chưa hề ngủ quên.

“Cô bị bệnh sao?” Anh thấy cô rất tệ.

“Tôi bị cảm, có lẽ bị nước biển ngấm vào người, không sao đâu...tôi... tôi...mệt quá...tôi muốn nghỉ một chút...một chút thôi...”

Cô khoanh hai tay nằm bò ra bàn ngủ một giấc dài, anh cũng im lặng ngồi nhìn mà không đánh thức cô. Hai người họ, một người ngủ, một người đối diện nhìn ngấm một cách đắm chiêu. Thì ra cô ngủ quên nên mới đến đây trễ, cô mệt như vậy nhưng vẫn đến đây gặp anh. Sau đó chịu không nổi lại ngủ luôn ở đây. Có lẽ cô rất mệt. Vì cái gì? Vì cái gì mà cô phải làm như vậy? Cô có thể để tuần sau gặp anh mà. Tại sao cô bị bệnh nặng những vẫn cố gắng đến đây thăm anh? Anh thấy trong lòng mình như có cái gì đó tan chảy, một cảm giác ngọt ngào vô cớ dâng lên, anh không biết mình đang mỉm cười nhìn cô. Chợt phát hiện trên cổ tay cô có vết kim tiêm, vẫn còn hơi sưng đỏ...không...không phải cô đang ở bệnh viện truyền nước chứ! Anh lại cảm thấy chua xót, một cảm giác chua xót không thể diễn tả thành lời, tại sao cô phải làm như vậy chứ! Tuy trong lòng anh rất muốn gặp cô, nhưng thấy cô yếu ớt như thế này mà cũng phải đến đây để gặp anh, anh cảm thấy không nỡ, không nỡ xa, cũng không nỡ nhìn cô bị bệnh như thế này, anh rất đau lòng. Một bức tường thành trong lòng anh hoàn toàn sụp đổ, cô đã làm anh phải rung động, phải nhớ nhung, phải cho lắng, phải chờ đợi, tất cả những cảm giác đó trước đây chưa hề có, vì thế bây giờ nó dâng trào một cách mãnh liệt, khiến anh dường như rất khó để khống chế bản thân, khống chế mình muốn chạy đến bên cô, ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô...tất cả những hành động yêu thương dành cho cô...chỉ hận không thể bỏ cô vào túi, lúc nào cũng mang theo bên mình. Anh mới ngộ ra, anh yêu cô. Đến khi anh phát hiện ra thì anh biết mình đã yêu cô sâu sắc, không thể thoát ra khỏi được nữa.

Anh vừa mừng vừa xót khi thấy cô đã nghĩ đến anh như vậy, nhưng không hề đúng lúc chút nào, cô đang bệnh mà! Còn cô...cô có yêu anh không? Cô chưa hề bỏ rơi anh, có phải cô cũng có tình cảm với anh không? Cô luôn thành thật với anh, vui vẻ với anh, tâm sự với anh rất nhiều chuyện, tin tưởng anh, có phải cô thật sự có tình cảm với anh rồi không? Nghĩ như vậy, anh không kiềm được mỉm cười hạnh phúc, nếu cô cũng có tình cảm với anh, vậy thì tốt quá. Cô đã hứa với anh sẽ tìm cho anh niềm vui và hạnh phúc thật sự của mình, vậy thì...cô không được thất hứa với anh rồi. Nếu hạnh phúc của anh là cô, thì có phải cô cũng sẽ tự nguyện bên cạnh anh không?

“Này chàng trai, tôi khuyên anh, nếu có tình cảm thì hãy đợi đến lúc nào thích hợp rồi hãy bày tỏ. Ở đây không được đâu, nhờ cô ấy sợ anh mà bỏ chạy thì anh có muốn đuổi theo cũng không được đâu” – Vị cảnh

sát trực bên cạnh tốt bụng nhắc nhở khi thấy ánh mắt anh si mê nhìn cô. Anh ta nói rất đúng, đợi đến khi anh ra khỏi đây, anh sẽ chính thức theo đuổi cô!

- Tuần bốn mươi bảy, anh tâm trạng rất phấn khởi chạy đến gặp cô. Haizzz, những người đang yêu đều trở thành một người khác. Đùa cái gì chứ! Anh phải vất vả đợi cả tuần như thế nào chỉ để gặp cô có hai tiếng, làm sao đủ? Anh phải tranh thủ để gặp cô chứ! Anh muốn thấy cô đến phát điên~! Chỉ là, điều anh không ngờ tới là vẻ mặt của cô, trông rất buồn và khổ sở, đã xảy ra chuyện gì? Lòng anh run lên một cái, anh đột nhiên cũng thấy sợ hãi, sợ hãi không có lí do, anh sợ phải nghe điều mà anh không muốn nghe nhất. Cô kể cho anh nghe về một cậu bé trong lớp mà cô chủ nhiệm. Cậu ấy là một thiên tài hội họa, cậu vẽ rất đẹp, thậm chí phối màu và điều chỉnh độ sáng trong bức tranh còn tốt hơn cả cô. Tranh mà cậu vẽ không như tranh của cô, bên trong bức tranh còn có cả linh hồn của cậu, tâm tư của cậu, mỗi vật trong tranh dường như đều có sự sống, không phải là một vật tĩnh. Cậu ấy thật sự chính là một thiên tài, cậu ấy chỉ mới có chín tuổi thôi. Chắc chắn sau này cậu sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng. Cậu bé rất thích vẽ, đó cũng chính là ước mơ của cậu ấy, là niềm tự hào của cậu bé. Nói đến đây, cô bắt đầu thút thít rồi nói tiếp, cậu bé ấy bị tai nạn, tay phải bị gãy. Có khả năng sau này sẽ không vẽ tranh được nữa. Tay phải đã bị tổn thương, sau này cảm giác ở tay không còn nữa. Đối với một họa sĩ mà cảm giác ở tay không còn thì nó nói lên điều gì? Cậu bé ấy rất tuyệt vọng, cô không thể giúp gì được cho cậu bé ấy, nếu như thay cánh tay cho cậu ấy mà có thể giúp cậu vẽ được như trước kia thì cô cũng sẽ làm. Cô cảm thấy rất buồn. Cậu ấy chỉ vì đuổi theo cô, nhắc cô để quên điện thoại mà gặp phải tai nạn, có phải cô vô dụng quá không? Có phải cô chỉ biết gây họa cho người khác không? Cô không thể chịu nổi cảm giác cắn rứt dày vò như vậy. Cô khóc huhu một trận. Anh chỉ im lặng nhìn cô, anh không có thói quen an ủi người khác, hay nói cách khác là: Anh chưa từng làm việc đó bao giờ.

Trở về phòng của mình, anh trầm tư suy nghĩ. Mấy anh em cùng phòng trêu ghẹo anh nôm nôm ra ngoài gặp bạn gái quá nên thất thần, anh không quan tâm chuyện đó. Cô đến đây là vì cắn rứt lương tâm sao? Cô vì không chịu nổi lương tâm dày xéo nên mới miễn cưỡng đến đây thăm anh sao? Cô vì thấy có lỗi với lương tâm nên mới tìm đến đây bù đắp sao? Có phải anh giống như cậu bé kia không? Nếu cô không đến đây bầu bạn với anh, cô sẽ có cảm giác cắn rứt lương tâm giống như lúc này? Cô đến đây chỉ vì như vậy thôi sao? Cô không muốn bị cắn rứt với lương tâm nên mới đến đây sao?

Cảm giác hụt hẫng chiếm trọn con tim anh, anh đã hi vọng và nghĩ rằng cô có tình cảm với anh. Nhưng sự thực chứng minh, hi vọng bao nhiêu thì chỉ đem về thất vọng bấy nhiêu thôi. Chỉ trách lúc trước anh đã hi vọng quá nhiều. Như bị một tảng đá vô hình đè nặng lên tim, anh cảm thấy lồng ngực mình nặng trĩu, nhói đau. Đến hô hấp cũng khó khăn, hình ảnh cô liên tục lướt ngang qua trong tâm trí anh, không có cách nào loại trừ. Càng cố quên đi, lại càng khiến bản thân nhớ nhiều thêm. Chỉ nghĩ đến việc cô vì cắn rứt lương tâm nên mới đến đây là tim anh như ngừng đập, đau đến chết lặng. Trên đời này, anh ghét nhất là giả dối! Anh không cần nhất là sự thương hại. Anh không cần!

- Lần gặp tiếp theo, anh từ chối gặp cô. Anh không muốn thấy con người khiến cho anh đau khổ kia...nhưng chỉ khi lời vừa thốt ra, anh liền cảm thấy hối hận. Anh cảm giác rõ ràng con tim mình đang sụp đổ, anh vẫn rất muốn gặp cô, vì anh rất nhớ cô! Mâu thuẫn trong anh khó có thể lí giải nổi... nội tâm anh rất muốn gặp cô, nhưng lại không dám gặp vì sẽ càng làm cho anh tổn thương, đau đớn thêm. Khi một người yêu sâu sắc đối phương, nếu không được đáp trả thì mọi quyết định sau đó của họ đều làm họ đau lòng. Đau xót, tiếc nuối, vì anh mỗi lúc đều trông đợi đến cuối tuần để được gặp cô. Nghe cô nói chuyện, tâm sự là niềm vui duy nhất của anh khi ở đây. Cô giúp anh nhận ra được nhiều khía cạnh của cuộc sống, nhiều màu sắc khác trong cuộc sống, không nhìn đời bằng một con mắt phiến diện, cô đem đến cho anh niềm vui duy nhất mà nhiều năm nay anh đã bị mất, bây giờ, cô lại biến mất khỏi cuộc sống của anh, lại một lần nữa anh bị bỏ rơi trong lúc anh cần họ nhất, một lần là đã quá đủ, tại sao lại bắt anh một mình chịu nỗi đau này lần thứ hai. Tàn nhẫn nhất không phải là đối xử tệ với một người, mà chính là đối xử tốt với một người, sau đó lại quay lưng với họ, bỏ rơi họ. Nếu giữa anh và cô không có bắt đầu, thì anh cũng sẽ không đau lòng khi phải nhận một kết thúc mình không muốn như vậy. Nếu có thể quay ngược thời gian, anh hi vọng mình lúc đó hãy quay mặt đi hướng khác, sẽ không để mình nhìn thấy cô...

2. Chương 2

Bốn năm sau...

- Ngụy Phong...ba mẹ anh sẽ không ghét em chứ... – Cô gái mặt nhăn nhó đáng thương nhìn anh, trông cực kì tội nghiệp.

Aizz, cô nàng này càng nhìn càng đáng yêu, tuy hơi ngốc một chút, nhưng sự ngốc nghếch của cô đã cảm hóa được trái tim băng giá này của anh, lại càng làm anh si mê chìm đắm đến mức không thể buông tay. Cũng chính vì không muốn buông tay, bốn năm trước, anh đã nghĩ thông suốt một chuyện, mặc dù cô có vì cần rút lương tâm hay vì thương hại mới đến với anh, anh cũng mặc kệ. Con đường của anh và cô vẫn trải dài ở phía trước. Anh có thể khiến cô thật sự yêu anh, chân thành chấp nhận anh. Có chồng còn có thể ly hôn, huống chi cô còn là một cô gái trẻ thuần khiết ngây thơ, tương lai của họ sẽ do anh âm thầm quyết định! Cô chỉ việc cứ như thế mà bước theo con đường anh đã lót sẵn thôi. Trước đây anh chưa hề nghĩ đến tương lai, chưa hề nghĩ tiếp theo mình sẽ làm gì, sống như thế nào. Nhưng kể từ khi cô xuất hiện, chuyện đó đã khác. Anh thất vọng một thời gian vì đã vô tâm đẩy cô ra khỏi cuộc sống, nhưng rồi anh lại phát hiện mình muốn níu kéo lại hạnh phúc duy nhất ấy, vì anh cần nó. Về Hy Văn, cô vẫn đều đặn đến thăm anh, tuy anh không đồng ý gặp cô, nhưng cô vẫn cố chấp kiên trì “theo đuổi” anh, đến khi anh đồng ý gặp cô, cô vừa mừng vừa lo, sợ anh lại nổi cáu với mình. Nhưng rồi cô rất ngạc nhiên khi anh không nổi giận với cô, lại còn cười dịu dàng với cô, có nhầm không vậy?

Vị đồng chí trực đứng bên cạnh thầm lắc đầu, lần đầu tiên trong đời anh ta tận mắt chứng kiến quá trình phát triển của tình yêu thế này, và sau này anh hiển nhiên không muốn chứng kiến thêm lần nào nữa. Ngay cả phim ảnh cũng không! Thật là sờn gai óc, da gà nổi lúm đóm muốn rơi cả xuống đất rồi đây. Vị đồng chí nhắc nhở trong lòng: “Tôi nói, anh đừng bày tỏ tình cảm ở một nơi thế này, nếu không anh sẽ hối hận không kịp.”

Quả thật đúng như dự đoán của vị đồng chí ấy, anh không kiềm nổi cảm xúc của mình mà bày tỏ với cô như ở chốn không người, thật ra là ở đó có đến bốn người; hai người canh bên trong phòng của anh, hai người bên ngoài chỗ cô, thêm hai đương sự là anh và cô nữa cả thảy là sáu người. Cô vừa kinh hoàng vừa xấu hổ muốn chết, không nghĩ đến chuyện như vậy sẽ xảy ra với mình. Cô vì không có sự chuẩn bị trước nên cứ há hốc mồm mãi, một chữ cũng không nói ra nổi. Anh không phải là không hồi hộp, cư nhiên cô gái này lại làm cho anh hồi hộp thêm, đợi mãi mà chẳng thấy cô trả lời mình, đến lúc hết thời gian, cả bốn vị đồng chí đứng canh gác đang tiếc nuối muốn biết câu trả lời của cô cũng đành phải làm đúng trách-nhiệm-vụ của mình, mời “ai về nhà nấy”. Hai tuần sau, anh hoàn toàn phát điên lên! Cô gái kia tuyệt nhiên không đến tìm anh nữa! Tại sao? Tại sao? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao hả? Tại sao cô lại tránh mặt rồi? Cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Cô ghét anh? Ghê tởm anh? Hay là sợ anh? Hay là không tin anh nói là thật? Nhưng nếu không tin cô có thể thẩm vấn tra khảo anh kia mà! Tại sao vẫn chưa có câu trả lời hản hồi cho anh lại biến mất rồi! Cô đang bức anh đến điên lên đúng không! Cảm xúc hiện tại của anh không thể dùng những ngôn từ đơn giản như: tức giận, bức bối, khó chịu, cả lý trí tinh thần và con tim anh đều bị ảnh hưởng trầm trọng, đau đớn, nhớ nhung, chờ đợi, run sợ, lo lắng, buồn bã, thất vọng rồi lại hi vọng. Tất cả đều không đủ để hình dung anh bây giờ như thế nào, chỉ có thể dùng hai từ ngắn gọn súc tích mà nhiều nghĩa thôi, đó là: Phát điên!

Anh em cùng phòng rất tốt bụng mỗi bữa đều lén lút giúp anh “phát tiết”, khắp người anh đều là vết bầm xanh bầm tím. Chịu thôi, anh không có chỗ để phát tiết liền tìm đến họ để tổ chức đánh nhau, bọn họ đã bước chân vào đây rồi thì không ai là tay vừa cả, một đám xông vào chà đạp anh như giẻ rách. Sau đó cười xòa bá vai đập tay với nhau, coi như giúp người anh em đang bị tình yêu làm ù quáng này có cơ hội để bình tĩnh một chút. Đàn ông có phong cách “an ủi” của đàn ông, không phải cứ ngồi lại với nhau tâm sự giải bày như con gái là có thể xóa hết nỗi khổ tâm được. Nói bao nhiêu mới là đủ, bao nhiêu người có thể thấu hiểu, rõ được như người trong cuộc? Tuy có câu “người ngoài cuộc hiểu rõ hơn người trong cuộc”, nhưng, nếu dễ như vậy thì cần đến người ngoài cuộc để làm gì? Không phải họ không hiểu chuyện mà tìm đến người ngoài cuộc giúp làm sáng tỏ, cái họ cần chính là muốn điều chỉnh được cảm xúc ở trong lòng, người ngoài thì sẽ hiểu nỗi được cảm giác của người trong cuộc hay sao? Cho nên mới nói, có rất nhiều sự an ủi đều trở nên vô ích, không giúp được gì. So với cách đó, cách dùng bạo lực này có hiệu quả hơn rất nhiều, đàn ông luôn yêu cầu hiệu quả à. Ít ra có thể dập tắt được ngọn lửa đang phừng phừng cháy điên cuồng kia.

Không sao, anh vẫn còn có cơ hội, cho dù cô có là hoa đã có chủ đi nữa thì anh vẫn có cơ hội. Anh vẫn còn sống thì tức là anh vẫn còn cơ hội! Anh đã quyết định, suốt cuộc đời này, anh chỉ có thể bên cạnh cô, và cô – cũng chỉ có thể ở cạnh anh. Trên đời này, không ai thích hợp với anh hơn cô, và cũng không ai xứng với cô hơn anh! Sau một tháng, cuối cùng cô cũng biết đường mà mò tới tìm anh, anh rất vui mừng, nhớ cô chết đi được, chỉ có hai tiếng thì làm sao đủ đây? Sau này anh nhất định phải đòi cô bù đắp cho trái tim nhiều vết sẹo của anh! Đòi cả vốn lẫn lãi! – Đó là những hồi ức đáng nhớ nhất của anh. Tất cả những tư vị anh đều vì cô mà ném trải qua cả rồi, nhưng nhớ, buông xuôi thất vọng, hi vọng, chờ đợi, yêu say đắm, đau đớn, hạnh phúc vui mừng...có cái gì anh chưa ném qua? Vì vậy, anh đến tận cùng sẽ không bao giờ có thể rời bỏ cô, chỉ có thể bên cạnh cô, yêu thương cô và được cô yêu thương. Cuối cùng, anh cũng đã có được anh phúc mà anh muốn rồi. Với một cô gái ngốc như cô, chỉ cần anh “gian xảo” một chút dụ dỗ cô, để ngậy ngô chấp nhận anh, để cô từng bước yêu thương anh. Sau đó, kế hoạch đại công cáo thành! – Hihi.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô chính thức ra mắt ba mẹ anh kể từ lúc hai người quen nhau. Cô không ngừng bất an, rồi lại không ngừng trấn an. Lòng bàn tay rịn mồ hôi, trán cũng đầy mồ hôi, cô đang rất căng thẳng. Anh buồn cười nhìn cô:

- Hy Văn ngốc, ba mẹ anh sẽ không ăn thịt em. Đến một người từng nghiện ngập như anh mà ba mẹ em cũng cố gắng chấp nhận rồi, cô gái đáng yêu như em ba mẹ anh sẽ rất thích mà. Đừng lo. – Anh dịu dàng xoa đầu cô. Câu nói này, anh đã nói đến n^20 lần rồi, vậy mà vẫn không xua đi được sự lo lắng trong lòng cô gái nhỏ này hay sao?

- Em đáng yêu sao? – Cô ngờ nghệch hỏi.

- Đúng vậy, rất đáng yêu. – Anh khẳng định.

- Em không còn trẻ con nữa, tại sao anh không khen em xinh đẹp mà là đáng yêu?

- – Ngự Phong.

Câu hỏi này anh biết phải trả lời sao đây, đúng là cô đã qua cái tuổi để gọi là trẻ con rồi, chưa nói đến cô sắp làm vợ nhà người ta – là anh rồi. Nhưng nhìn khuôn mặt kia anh không cách nào khen cô xinh đẹp được. Này nhé, đôi mắt to tròn trong vắt kia, cứ mỗi khi nhìn anh lại như chú cún nhỏ đang làm nũng chủ nhân vậy, rất đáng yêu. Khuôn mặt bầu bĩnh, hai má phúng phính trắng nõn nà, đôi môi hồng nhuận khi giận dỗi hay bực bội đều dẫu môi chu lên trông rất đáng yêu. Hơn nữa, đáng người cô cũng nhỏ nhắn, so với anh lại càng bé nhỏ, cô chỉ đứng đến ngực anh. Mỗi lần đều nói ôm anh rất thoải mái, vừa có cảm giác an toàn, vừa thấy ấm áp. Nói một cách không hề quá đáng là chỉ cần cô khoác vào bộ đồng phục học sinh thì ai cũng nghĩ cô vẫn còn là học sinh cao trung (cấp 3) hết. Nếu anh không đính chính số tuổi của cô thì có lẽ bạn bè sẽ cười nhạo nghiêng ngả vì nghĩ anh là kẻ biến thái có hứng thú với trẻ con rồi.

- Chúng ta vào thôi, ba mẹ anh đang chờ con dâu tương lai của họ đấy. – Anh trêu cô nói, cô đỏ mặt cúi đầu không chịu bước đi.

- Em không muốn sao? – Anh cúi người nhìn cô hỏi, cô lắc đầu đáng thương nói.

- Em đi không nổi nữa...

- – Ngự Phong.

Anh và ba mẹ đã sớm hòa giải, thì ra họ từ trước tới nay luôn yêu thương anh, nhưng anh luôn tự mình suy diễn và mặc cảm thôi. Khi ấy, anh nhìn thấy ánh mắt thất vọng mà ba mẹ nhìn mình, anh lại nghĩ là họ hối hận vì đã nhận nuôi anh, anh rời khỏi ngôi nhà đó. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình lúc trước quá nông nổi, quá sai lầm, anh có chút hối hận vì bản thân đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian. Nhưng bù lại, anh tìm được cô, coi như đó chính là vận mệnh sắp đặt để anh và cô tìm thấy nhau đi. Bất quá anh cũng có tham gia một chút về việc sắp đặt ấy, nhưng không sao, miễn là anh và cô có thể hạnh phúc là được. Anh thay đổi là nhờ cô, ba mẹ anh miễn cô còn không hết, làm sao có thể ghét cô được, cô không hiểu sao? Anh đã nói bao nhiêu lần mà cô không nghe, lần này anh đành phải trái lương tâm mà trêu ghẹo cô thôi:

- Ba mẹ anh không chấp nhận em thì chúng ta cùng bỏ trốn!

- Bỏ trốn? – Cô kinh ngạc hỏi lại, như không tin được là anh sẽ nói như vậy.

- Đúng vậy, bỏ trốn. – Anh nghiêm túc khẳng định. Anh đợi cô kinh ngạc reo lên khuyên nhủ anh không nên nghĩ đến chuyện như vậy. Nhưng...

- Vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ đi, nếu không anh bị họ bắt lại thì em phải làm sao? – Cô hoang mang nói, tay nửa lờ nửa kéo anh trở về xe mình. Anh nhin cười cực khổ đến mức muốn gập người lại, mặt mũi đỏ gay. Xem ra cô nhóc lương thiện này đã rất yêu anh rồi, chủ ý diên rồ như vậy mà cô cũng đồng ý cái rụp, phải nói cảm giác bây giờ của anh làm sao đây... vừa buồn cười vừa rất hạnh phúc. Cuối cùng không chịu nổi nữa, anh bật cười ha hả, cô không hiểu, ngây ngơ nhìn anh.

Anh đặt tay lên vai cô, xoay người cô đối mặt với mình, ánh mắt dịu dàng thâm tình nhìn cô. Chăm chú ngắm từng đường nét trên khuôn mặt của cô, anh nâng tay vẽ lên ngũ quan trên khuôn mặt cô, chân mày cô, rồi đến mắt, mũi, tay anh khẽ mân mê trên môi cô một chút, chuyên chú ngắm cô thật kĩ. Có trời mới biết, tim cô bây giờ muốn lộn ngược rồi, cô làm sao mà không hồi hộp được khi bị anh nhìn như vậy chứ. Nhưng dường như anh rất thích dùng ánh mắt đầy si mê như vậy nhìn cô, cứ như cô là hồ ly tinh trong truyền thuyết đang đứng trước mặt mê hoặc anh, khiến anh không thể khống chế bản thân vậy. Đáy mắt anh ngập tràn hạnh phúc và cảm động, ông trời đã đối xử với anh quá tốt rồi. Anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, rồi nhìn cô một cách kiên định nói:

- Tuy ba mẹ anh không khủng khiếp như em nghĩ, nhưng, nếu họ thật sự muốn ngăn cản anh...sợ rằng họ không có khả năng. Cô ngốc, chúng ta vào thôi. – Giọng nói anh vừa mạnh mẽ vừa kiên định như điều anh nói ra chính là mệnh lệnh, là bất di bất dịch, lại chứa đựng bao tâm tư và tình cảm chân thành bá đạo của anh, câu nói ấy cũng có nghĩa rằng: “Anh sẽ bảo vệ cô, bảo vệ hạnh phúc của hai người, không để bất cứ ai có thể xâm phạm!”. Cô và anh cùng nắm tay đi vào...con đường hạnh phúc.

Anh quá hạnh phúc, vì anh có được tất cả những gì anh muốn, anh có một cô vợ đáng yêu mà anh hết mực yêu thương, anh có một gia đình ấm áp đầy đủ, chỉ thiếu một tiếng cười của trẻ con thôi. Nhưng, hạnh phúc đến tột cùng thì người ta lại lo được lo mất. Anh đã quen với việc sống trong sự hạnh phúc này rồi, vì vậy, với tính cách độc đoán của anh, anh sẽ không cho bất cứ một người nào có khả năng chạm vào tổ ấm của anh. Đừng nói là phải tranh giành với kẻ thứ ba, ngay cả cơ hội để hắn ta lên sàn – anh cũng tuyệt đối không cho phép.

Ai nói là đàn ông không nghĩ ngợi lung tung? Nhìn đi, chưa được bao lâu thì tính bá đạo của anh đã bộc lộ một cách quá khoa trương như vậy rồi.

Có một lần, anh đến trường đón cô, đi bên cạnh cô là một người đàn ông khá xấu xí, cách ăn mặc và thần thái nhìn từ góc độ nào cũng thấy không hài hòa, vừa đi với cô lại vừa cười vừa nói bộ dạng rất vui vẻ, càng nhìn lại càng cảm thấy ngứa mắt! (ghen rồi, nhìn vợ mình đi cùng người đàn ông khác mà cảm thấy hấn đẹp trai mới là một nha) Cô vui vẻ ngồi vào trong xe, tay anh siết chặt vô lăng đến nỗi trắng bệch. Vui đến như vậy sao? Lòng anh nổi lên một trận sóng gió dữ dội, anh cố gắng nén giận, nét mặt lạnh lẽo đến tột độ, anh gắng giọng hỏi cô:

- Hắn ta là ai? – Anh không nhìn cô, ánh mắt như muốn xuyên thủng vạn vật cứ trùng trùng nhìn về phía trước. Vậy mà người nào đó còn không biết tốt xấu châm dầu vào lửa nói:

- Anh ấy là giáo viên mới về trường, em nhận nhiệm vụ dẫn anh ấy đi thăm quan để biết thêm về trường, vừa rồi anh ấy còn khen em thật thân thiện nữa. Hihi, anh thấy em có thân thiện như anh ấy nói không? – Cô quay sang chớp chớp mắt nhìn anh.

Người nào đó nộ khí đầy mình bây giờ lại càng đen mặt lại như quỷ dữ, hơi thở phập phồng dồn dập, anh cố gắng hít thở thật sâu để đè nén cơn giận của mình, anh sắp không chịu nổi nữa mà phun luôn ra lửa rồi đây! Cô vui vẻ đến vậy sao? Người đàn ông khác khen cô khiến cô vui vẻ như vậy sao? Cô tốt nhất đừng nên tỏ ra hớn hở như vậy, cô khiến anh rất tức giận! Người đàn ông chướng mắt đó khiến anh rất rất rất tức giận!

- Em tốt nhất đừng có thân thiện! – Nói ngắn gọn một câu, anh đạp nhân ga phóng như bay trên đường cao tốc. Vì sao anh lại giận dữ như vậy?

Về nhà, anh vẫn tiếp tục giữ sự trầm mặc với cô, anh sợ nếu cô làm anh tức giận thêm anh sẽ không kiềm chế nổi mà bóp chết cô! Cô leo đèo theo sau anh hỏi han, anh vẫn không thèm ngó ngang tới. Quảng mình

lên sofa, anh thật sự không nhìn cô nữa cái, cô ôm cổ anh từ phía sau, giọng nói nũng nịu, nài nỉ vang lên bên tai anh: “Ông xã, ông xã, mặc dù em không biết mình phạm phải lỗi gì...nhưng ông xã đừng giận nữa có được không...ông xã...” Anh mềm lòng, không thể chống cự được dáng vẻ này của cô mà. Cô vẫn tiếp tục quần lấy trên cổ anh, trông như con gái đang làm nũng ba mình vậy, thật là dễ khóc dễ cười.

Tuy rằng cô và hắn ta chưa có gì, nhưng nghĩ đến ánh mắt hắn ta cố tình tán tỉnh cô mà cô vẫn không biết còn ngốc nghếch hùa theo hắn ta, hắn chắc là chán sống rồi nhỉ? Lẽ nào không thấy nhếch cười trên tay cô hay sao! Thử động vào một sợi tóc của cô xem, hắn ta tuyệt đối sẽ trở thành một tên tàn phế! Lúc Hy Văn vừa vào phòng tắm, anh lập tức lục tìm điện thoại của cô, quả nhiên có một tin nhắn chưa được đọc. Anh thận trọng mở ra xem, là của tên thầy giáo đáng chết ấy!

“Rất vui vì hôm nay cô giáo Trịnh đã chiếu cố, hi vọng tôi và cô sau này sẽ trở thành đồng nghiệp tốt hỗ trợ nhau. Rất vinh hạnh. Trần Khải”

Cô——dám trao đổi số điện thoại với hắn, không xong rồi, không xong rồi, anh phải nhanh chóng khai trừ tên này, nếu không, anh sẽ chết vì tức giận, cô dám ngang nhiên trao đổi số điện thoại với hắn! Có phải nếu anh không phát hiện ra từ đầu thì cô và hắn ta sẽ tiếp tục thân thân thiết thiết với nhau không! Có phải đây không là lần đầu tiên cô giao thiệp với bọn đồng nghiệp ấy không! Nào cô rốt cuộc chứa cái gì vậy, cô có nghĩ đến cảm nhận của anh không? Sao cô lại để người đàn ông khác tiếp cận mình như vậy chứ! Cô có biết cô là người đã có chồng rồi không! Càng nghĩ càng quá quắc, người thật sự đang yêu thì đừng nói đến chuyện bình tĩnh mà suy nghĩ, lại càng đừng nói đến người đó chính là Ngụy Phong! Anh siết chặt chiếc điện thoại, bàn tay trắng bệch, người bên kia đợi mãi không thấy hồi âm nên gọi thẳng đến —— Giọng nói đầy nam tính lạnh lùng vang lên, nhiều hơn nữa là sát khí ẩn chứa bên trong:

- Alo, tìm Tiểu Văn à.

- Anh là....? – Trần Khải nghi hoặc hỏi

- Tôi là chồng cô ấy. – Giọng anh sắc mùi cảnh cáo.

- – Bên kia thoáng chốc im lặng như đang sững sờ, sau đó lấy lại được giọng nói của mình, anh ta nói tiếp – cũng không có việc gì....

- Vậy thì tôi gác máy đây.

- Khoan đã khoan đã....tôi...tôi...anh...anh.... – Trần Khải ấp úng nói, giọng có phần lo lắng khi thấy giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương của Ngụy Phong.

- Nói mau. – Anh không khách khí hét trưởng lên.

- Anh...anh có thể cho tôi số điện thoại không? – giọng nói khẩn trương vừa kết thúc, cả bầu không khí của hai bên đều im lặng, anh cực kì ghét người phiền phức, huống chi người đàn ông đó lại khiến anh ghét ngay từ lần gặp đầu tiên.

- Anh đùa với tôi sao. – Anh hạ thấp giọng, người nào đó không rét mà vẫn run.

- Thật ra...tôi...tôi rất ngưỡng mộ anh! Tôi rất thích anh! Từ lâu tôi đã biết anh là chồng của Cô giáo Trịnh, tôi đến trường ấy là muốn có cơ hội làm bạn với anh! Rất vui khi được nói chuyện với anh!– Người nào đó nói một loạt lung tung, sau đó tắt máy một cách dứt khoát.

Anh sững sờ nhìn điện thoại một hồi lâu mới nhúc nhích được...Tên khốn đó...thích anh? Nèn mới tiếp cận Hy Văn của anh sao? Chuyện này, anh thật không biết nên khóc hay nên cười đây? Hy Văn từ trong phòng tắm bước ra, tay cầm khăn lau tóc, anh xoay người lại nhìn vợ bé nhỏ của mình, anh đã trách lầm cô ấy rồi. Anh thật đáng chết, anh sao lại nghi ngờ vợ mình như vậy chứ, anh chưa xét nhìn vợ, anh thật có lỗi với cô, phải chuộc lỗi thôi... Anh bước đến ôm cô vào lòng.

- Bà xã...anh xin lỗi...

- Anh xin lỗi chuyện gì?

- Anh không nên như vậy...

- Nhưng là chuyện gì...? – Cô nhìn anh, đôi mắt lập tức ngẩn lệ – Anh...có người phụ nữ khác rồi đúng không?

- Không phải, không có, anh xin thề, anh không có ai ngoài em cả! – Giọng anh hoang mang giải thích. Tay bối rối gạt nước trên khóe mắt cô. – Em đừng khóc...anh rất đau lòng.

- Thế tại sao anh xin lỗi em?

- Xin lỗi vì anh đã nghi ngờ em.

- Nghi ngờ?...lẽ nào...lúc này là anh đang ghen đúng không?! – Cô kinh ngạc reo lên, có chút vui sướng.

-đúng vậy. – Anh nặng nề đáp.

- ...anh không biết đâu, em nói anh một tin rất thú vị, anh sẽ không ghen nữa đâu...anh ta là gay đó! Hihhihi – Cô cười tí mắt, làm anh càng thấy ăn năn hơn, thì ra cô cũng biết anh ta là gay. Cho nên mới không cảnh giác như vậy...anh thật đáng chết đáng chết mà!

- Ủ. – Anh đáp một cách nặng nề. Anh than thầm trong lòng, nhìn đi. Cô vợ đáng yêu của mày không làm gì có lỗi với mày, cô ấy biết trước hẳn ta là gay nên mới không cảnh giác như vậy...ôi trời, mày lại nghi ngờ cô ấy, mày đáng bị đem đi lăng trì!

Anh và cô cùng trở về phòng, anh cầm khăn lên giúp cô lau tóc, động tác cực kì dịu dàng, rồi cùng cô ngồi lên mép giường giúp cô sấy tóc. Trong lòng anh tự trách đến cực độ, mặc dù cô không có thái độ thất vọng, nhưng lại càng làm anh đau xót hơn, cô lương thiện như vậy, sao anh có thể... Người nào đó đang rầu rĩ muốn chết, vậy mà người nào đó còn rắp tâm đâm anh thêm một nhát chí mạng:

- Ông xã...anh đang khó chịu sao?...em xin lỗi, ông xã...em không thân thiện với người nào hết, anh cười lên đi...em xin lỗi... – Cô ôm cổ anh, nhìn anh bằng ánh mắt nài nỉ sắp khóc đến nơi, vẻ mặt cô cũng rất ăn năn hối hận vì đã làm anh buồn. Trời ơi! Cô lại như vậy nữa rồi...Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, đừng dùng vẻ mặt như vậy nhìn anh! Cô không biết vẻ mặt bi thương đó sẽ làm tan nát con tim anh vô số lần sao? Khóe mắt anh long lanh. Trong lòng chưa xót nghẹn ngào, người ta xót vợ là như thế!

Anh vòng tay qua ôm eo cô lại siết chặt, như thể như vậy sẽ giúp con tim đang đau đớn hối hận của mình được yên ổn hơn. Anh vùi mặt vào cổ cô, hít lấy hương thơm nữ tính trên người cô. Anh im lặng ôm cô như vậy rất lâu, sau đó kéo cô nằm xuống, ôm cô trong lòng, anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt nhu tình gợn sóng, giọng nói anh cực kì ôn nhu:

- Bà xã, anh xin lỗi, vì anh rất – rất – rất – rất – yêu em. Anh yêu em, không biết bao nhiêu từ yêu mới có thể diễn tả được anh yêu em nhiều như thế nào, anh hận không có cách nào nói cho em hiểu được tình cảm thâm sâu của anh. Anh sợ sẽ bị người khác cướp mất em, anh rất sợ, rất lo lắng...vì vậy...đã nổi giận vô cớ với em, nhưng anh đã biết, em không có lỗi với anh, ngược lại em nghĩ cho anh rất nhiều, anh không thể chịu được khi em mỗi lần, mỗi lần đều xin lỗi anh, anh rất hối hận, rất tự trách, em không có lỗi gì hết...

- Ông xã...vậy anh yêu em nhiều là có lỗi sao?

- Anh không nghĩ như vậy...

- Vậy anh cũng đừng xin lỗi nữa...em rất vui, rất vui vì biết anh yêu em nhiều như vậy...Vậy anh có vui khi em cũng yêu anh nhiều giống như anh yêu em không?

- Nếu dùng vui và hạnh phúc để diễn tả thôi thì quá ít rồi vợ à, anh không biết đó gọi là gì, nhưng mà...nó khiến anh lại càng si mê em hơn, bà xã, anh xin lỗi khi phải nói điều này.... Nếu kẻ nào dám tán tỉnh vợ anh, anh không ngại khiến hẳn cả đời này chỉ ngồi trên xe lăn hay là chỉ nằm trên giường chờ tử thần đến đón đâu... anh lại lo lắng nữa rồi, quá hạnh phúc sẽ khiến người ta sợ hãi mất đi hạnh phúc đó, người ta sẽ không chịu nổi được điều đó nếu nó thật sự xảy ra. Bà xã, em có hiểu không? – Kết thúc lời nói nhu tình chính là nụ hôn rơi trên trán cô, rồi đến mắt, mũi, hai bên má, chân mày, cằm. Mỗi một nụ hôn đều lưu lại rất lâu, động tác của anh chậm chạp dịu dàng, lưu luyến, như thể hôn với anh chưa bao giờ là đủ. Lại nhìn cô rất lâu, anh in lên môi cô nụ hôn chính thức, đóng dấu cho sự bền lâu mãi mãi, ột tình yêu sâu nặng không bao giờ kết thúc.

.....—Hạnh Phúc Viên Mãn—.....

.....—Bách niên giai lão—.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-da-tim-duoc-hanh-phuc>